

SI.....PERÒ NO?
NO.....PERÒ SI?

Els meus pares, tot just arribada al món, em varen batejar amb el nom d'ESPERANÇA i jo, quan ja començava a fer preguntes, vaig formular el perquè s'havien decidit per aquest nom, donat que no hi havia antecedents familiars. I els pares em van aclarar el motiu. Ja abans de casar-se havien "programat" que tindrien cinc fills i també havien decidit que segons anessin arribant, els batejarien amb el nom de fonts quina inicial seria una vocal, tot seguint l'ordre natural, o sigui de la a a la u.

Ambdues decisions, amb només 14 anys que tenia quan vaig fer la pregunta, ja em van sorprendre. La primera, la de tenir cinc fills com una obligació-imposició, donat que jo aleshores ja sabia que els fills arriben -o no- depenent de múltiples circumstàncies que escapen al mer propòsit.

I en quant a la segona decisió -ni discutible ni extravagant- potser només un xic original, també em sorprengué pel motiu que els meus pares no eren pas massa "llettrats". Venien de pares de nuls estudis i ells tampoc en tenien massa. Així doncs, decantar-se per noms de pila només per seguir les vocals, era si més no, una decisió una mica xocant.

Aclarit el tema de les vocals, quedava saber el perquè del nom d'ESPERANÇA i no un altre també començat amb la lletra e (que em corresponia com a segon fill), que podia ser, per exemple: Eulàlia, Ernestina, Elena, Elisabeth, tots ells molt més escaiguts a parer meu. Però això, els pares també m'ho van aclarir: a mi em precedia un germà a qui varen batejar amb el nom d'Andreu (i que per tradició familiar havia de dir-se Ramon com l'avi patern) i així ja varen iniciar-se amb les vocals. Quan el meu germà ja tenia dos anys, els pares estaven impacients que vingués el segon fill, però passaven els dies i els mesos i malgrat aplicar-se amb afany, la mare no donava senyals de preny, i fou aleshores que feren la prometença que batejarien amb el nom d'ESPERANÇA si els arribava una nena (que era el seu gran anhel), i que si era nen ja ho decidirien aleshores. Els pares tenien el convenciment que amb l'elecció del nom ESPERANÇA afavoriria el desig i la possibilitat de l'arribada del segon fill.

Però les coses van com van i s'esdevenen segons un destí que escapa al nostre control, i el temps els donà la raó amb la meva arribada, però en contrapartida, i degut a un malaurat accident durant el part, se'ls negà la

possibilitat de seguir infantant, i de retruc, poder esgotar les vocals. Així doncs, jo vaig ser el segon i alhora l'últim fill.

Tota aquesta llarga i minuciosa explicació em fou donada amb una vehemència desacostumada i aleshores, ja posats a compartir experiències i fets familiars, els pares varen anar desgranant totes les "esperances" i il·lusions posades en la meva persona, i que al llarg del temps, confiaven que podrien gaudir-ne si jo responia favorablement al seu esforç i dedicació a criar-me i educar-me esmeradament. I aquí, en el tema de l'educació, els pares hi posaren un ènfasi especial, que venia donat per una circumstància ben concreta. Fou aleshores que m'assabentaren de l'existència d'una germana del pare, de nom Berta i que era considerada com a molt extravagant per tota la família, i per això la tenien marginada, per no "encaixar" en l'entorn familiar.

I allò que les coses són com són, resulta que segons jo anava creixent, s'accentuava cada dia més, la "retirada" que tenia amb la meva desconeguda tieta Berta que, deien, estava "mig grillada", però alhora reconeixent-li un caràcter proa inflexible i resolut per anar vivint d'acord amb el seu patró, creences i normes que s'havia fet a la seva mida. De moment, però, la "retirada" era notòriament visible en la fesonomia, una mica en l'aire de caminar i esporàdicament amb algun gest. Cap altra particularitat ni semblança recordava els de la tieta Berta.

Però als pares els quedava el temor que jo pogués assemblar-me també, amb la idiosincràsia de la tieta, i això explicaria l'extrema vigilància al meu comportament, per arribar, si calgués, a fer les oportunes i necessàries correccions i avisos.

Els pares em volien "una persona normal" (sic) que no els recordés per res la tieta Berta, i a fe que ho aconseguiren: el meu caràcter, el meu fer, el meu tarannà s'en distanciaven anys llum, i conscient que els pares s'esmeraven molt en la meva formació, sempre vaig procurar que estiguessin orgullosos de mi i del meu comportament, i crec que ho vaig lograr.

Però fou aleshores que vaig voler saber més coses d'aquesta tieta Berta que mai vaig conèixer i de que ni tan sols sabia si era viva o morta. Perquè, a veure, équè i quines coses li donàven dret a ser titllada de "mig grillada"? doncs sembla que moltes, pintoresques, curioses i estrofolàries i fins i tot divertides segons m'explicaren. Per exemple: que sempre vestia

contra-moda; que es dedicava amb excés (sic) a llegir llibres d'aventures, enjòlit, ciències ocultes i estadístiques; que en ple hivern i malgrat el fred li agradava pujar a la muntanya (sense neu) i passar-hi uns dies arraulida dins un tosc refugi fent repòs (de relax que diríem ara), tot i que les seves activitats no eren, ni de bon tros ni fatigoses ni estressants; que acudís amb insistència i regularment a conferències, xerrades, tertúlies i debats, sobre temes de religió (ella es deia laica, agnòstica, atea i descreguda), i, com a colofó, li atreïen fora mida els fets paranormals. També tenia la dèria dels números, no pas en el sentit i òptica del poder adquisitiu (ella deia que tenia els suficients i justos -no més- diners que necessitava, no. La cosa anava l'obsessió per qualsevol número, xifra, quantitat i/o nombre que se li posava a la vista per pur atzar, per tot seguit sumar els números entre si, fins arribar a un cabalístic resultat del que ella n'interpretava el significat segons el seu humor.

Tot plegat penso, ni tant extravagant, estrofolari, insòlit i sorprenent per titllar de "mig grillada" la tieta Berta. I malgrat tot aquest cúmulo d'aficions, tothom reconeixia que ella tenia el coratge i fermesa de no apartar-se gens ni mica de la seva manera de ser i de fer. Seguia sense cap lligam ni compromís que pogués obligar-la i exigir una obligació o disciplina. Tampoc l'inquietava gens "el dia de demà" ja que creia, ben convençuda que tots els problemes, contratemps i situacions difícils i enutjoses es resolien per si soles, doncs només calia esperar pacientment el pas del temps.

Ras i Curt: la tieta Berta es reia del mort i del que el vetlla per dir-ho en llenguatge entenedor. I sempre amb la mateixa guisa i capteniment, ella anava fent la seva via portant una existència plàcida, heterogènia i tranquil·la però al mateix temps prou activa per no aburrir-se. Però la tieta Berta vivia encara o no? Això els pares no m'ho van aclarir, tan sols em digueren que tan ells com la resta de la família no ho sabien, donat que no hi mantenien cap mena de contacte ni relació.

Però jo, una mica tossuda de mena, em vaig proposar estar a l'aguait i atenta a tot moment amb el convenciment que a la curta o a la llarga, algun comentari o rumor m'ajudaria a esbrinar si encara vivia aquesta tieta Berta que em desvetllava un interès i curiositat fora mida i a l'ensem una estranya fascinació. Desitjava de tot cor que fos viva i volia comprovar que ens hauríem avingut quisap-lo malgrat la diferència d'edat (é molt, poca?) i m'imaginava que tot just iniciada una mútua relació, compartiríem idees, gestos i aficions, conscient però que aquest cúmulo de coincidències

no plauria gens ni mica als meus pares. Més concretament a la mare que era la que manifestava més obertament el seu rebuig i menyspreu envers la cunyada.

Tot plegat coses de dones: la mare atenta a que jo no semblés en res a la tieta; aquesta ferma i constant vivint al seu aire, i jo cada dia més encuriosida, aspectant i ansiosa que arribés el moment de conèixer la intrigant i misteriosa tieta Berta.

Vet aquí com una ingènua, breu i senzilla pregunta ¿PERQUÈ EM DIC ESPERANÇA? Se'n ha esdevingut tot un seguit de confidències i comentaris que em porten a preguntar-me:

Si o no, o no i sí com la tieta Berta?

Naiet